

Sygn. akt IC 127/14

Dnia 29 lipca 2014r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Sokółce, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Mariusz Łapiński

Protokolant: Sylwia Kudaszewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014r.

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko S. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego S. M., na rzecz powódki J. K. kwotę 12193 złotych (dwunastu tysięcy stu dziewięćdziesięciu trzech złotych) z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 1.04.2014 roku, do dnia zapłaty.

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. tytułem kosztów procesu zasądza od pozwanego S. M. na rzecz powódki J. K. kwotę 2820,90 złotych.

IV. nakazuje zwrot ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w S.) na rzecz powódki J. K. kwoty 13 złotych, tytułem nadpłaconych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w S. 22 kwietnia 2014r. (k.2-5) pełnomocnik J. K. wystąpił z żądaniem zasądzenia na rzecz swej mocodawczyni od S. M. kwoty 12735,63 złotych wraz z odsetkami od 1 kwietnia 2014 roku, do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 23 października 2009r. strony postępowanie – pozostając wówczas w związku małżeńskim zawarły z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę kredytu konsumpcyjnego na kwotę 70000 złotych w terminem spłaty do 5 maja 2014 roku. Jak wynikało to z dalszych wywodów uzasadnienia pozwu małżeństwo stron ustało 9 marca 2011 roku wskutek orzeczonego przez Sąd Okręgowy w B. rozwodu. Z kolei wyrokiem z 25 stycznia 2012 roku Sąd Okręgowy w B. zmieniając rozstrzygnięcie sądu I instancji orzekł o ustanowieniu rozdzielności majątkowej między stronami z dniem 30 czerwca 2010 roku. W sprawie II Ns 2811/12 Sąd Rejonowy w B. postanowieniem wydanym 30 października 2013 roku dokonał podziału majątku wspólnego stron rozliczając ponadto poniesione przez strony wydatki z ich majątków odrębnych na majątek wspólny w postaci dokonanych spłat należności kredytowych.

Dnia 14 marca 2014 roku (w pozwie omyłkowo wskazano wadliwie 14 marca 2013 roku) pozwany na poczet spłaty należności kredytowej dokonał wpłaty kwoty 25000 złotych, zaś powódka jak stwierdził reprezentujący J. K.

pełnomocnik w okresie od 12 do 17 marca 2014 roku wpłaciła kwotę 50471,27 złotych przy czym kwoty te nie zostały między stronami rozliczone.

Konsekwencję solidarnego zobowiązania stron do zapłaty należności kredytowej według pełnomocnika powódki stanowi roszczenie regresowe z art.376k.c., jakie przysługuje J. K. wobec pozwanego na podstawie którego to S. M. winien zwrócić inicjatorce objętą pozwem należność.

Reprezentujący pozwanego pełnomocnik w złożonej 22 maja 2014 roku (k.57-58) odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając zajęte stanowisko procesowe powołał się on na treść pisma swego mocodawcy z 28.03.2014r., wskazując że strony uzgodniły iż S. M. uiszcza kwotę 25235 złotych, co też uczynił, spłata zaś pozostałej należności obciążać będzie wyłącznie powódkę.

Pełnomocnik J. K. w trakcie rozprawy z dnia 27 maja 2014 roku zaprzeczył, by pomiędzy stronami zostało zawarte w/w porozumienie.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

J. K. (poprzednio M.) i S. M. zawarli związek małżeński 5 lutego 2005 roku w Urzędzie Stanu Cywilnego w S.. Małżeństwo stron ustało w rezultacie rozwodu orzeczonego przez Sąd Okręgowy w B. w sprawie IC 1358/10 wyrokiem z 2 lutego 2011 roku. Wyrokiem wydanym 25 stycznia 2012 roku w sprawie II Ca 1063/11 Sąd Okręgowy w B. zmienił zapadłe przez sądem I instancji rozstrzygnięcie ustanawiając pomiędzy J. K., a S. M. rozdzielną majątkową z dniem 30 czerwca 2010 roku. W trakcie małżeństwa, a zarazem w okresie w którym stosunki majątkowe między stronami objęte były wspólnością majątkową J. K. i S. M. zawarli (23 października 2009 roku) z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę kredytu gotówkowego numer (...) w kwocie 70000 złotych z terminem spłaty należności do 5.11.2014 roku. Postanowieniem z 30 października 2013 roku wydanym w sprawie II Ns 2811/12 Sąd Rejonowy w B. dokonał podziału majątku wspólnego stron, rozliczając w punktach II, III oraz VI postanowienia nakłady stron z ich majątków odrębnych na majątek wspólny w postaci spłat dokonanych przez S. M. i J. K. należności kredytowych w umów nr (...) i (...). Po uprawomocnieniu się postanowienia o podziale majątku wspólnego w marcu 2014 S. M. dokonał spłaty należności kredytowej z umowy (...) w kwocie 25235 złotych z czego kwota 25000 złotych została przezeń uiszczona 14 marca 2014 roku, J. K. natomiast w dniach 12 i 17 marca 2014 roku dokonała wpłat w łącznym rozmiarze 49621 złotych.

Powyższy stan faktyczny ustalony na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 października 2013 roku wydanego w sprawie II Ns 2811/12 wraz z uzasadnieniem (k.11-18), umowy kredytowej nr (...) z 23 października 2009r. wraz harmonogramem spłat (k.19-25), dowodu wpłaty kwoty 25000 złotych (k.27), jak też dowodów wpłat na kwoty 134,03 złotych (k.28), 144,29 złotych (k.29), 12210,65 złotych (k.30), 37132,03 złotych (k.31), zaświadczenia o całkowitej spłacie kredytu (k.32), wezwania pozwanego do zapłaty (k.33) przyznającego wpłatę przez pozwanego w miesiącu marcu 2014 roku kwoty 25235 złotych, kopii wyroku Sądu Okręgowego w B. z 2 lutego 2014 roku w sprawie IC 1358/10 (k.10 akt II Ns 2811/12 Sądu Rejonowego w B.), odpowiedzi na wniosek z dnia 11 czerwca 2012 roku w sprawie II Ns 2811/12 Sądu Rejonowego w B., obejmującej oświadczenie dotyczące nakładu w postaci spłaty z majątku odrębnego należności z umowy kredytowej nr (...) (k.19-21 akt II Ns 2811/12) , a ponadto pisma z 13 września 2012 roku, obejmującego z kolei oświadczenie dotyczące nakładu w postaci spłaty z majątku odrębnego należności z umowy kredytowej nr (...), wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 25 stycznia 2012 roku w sprawie II Ca 1063/11 nie budził wątpliwości.

W ocenie sądu wytoczone przez reprezentującego J. K. powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 12193 złotych wraz z odsetkami od tej kwoty należnymi od 1 kwietnia 2014 roku, do dnia zapłaty.

Zawarcie w dniu 23 października 2009 roku umowy kredytu nr (...) przez S. M. i J. K. - wówczas małżonków, stosownie do §27 w/w umowy i treści art.369k.c. doprowadziło do powstania po stronie kredytobiorców (stron niniejszego

procesu) solidarnego zobowiązania do zapłaty należności pieniężnej w terminach i kwotach określonych kontraktem jak też harmonogramem spłat.

Jak to wskazano uprzednio, po zakończeniu postępowania w sprawie o podział majątku wspólnego, w którym to sąd dokonał pomiędzy innymi rozliczenia dokonanych przez S. M. spłat należności kredytowych w umowy z 23 października 2009 roku pozwany (co wynika z dowodu wpłaty k.27 i pisma pełnomocnika powódki z 20 marca 2014 roku k.33) w marcu 2014 roku dokonał on wpłaty kwoty 25235 złotych. W tym samym okresie na poczet spłaty zobowiązania kredytowego, jak wynika to z dołączonych do pozwu dowodów wpłat, J. K. uiszczała kwotę 49621 złotych.

W myśl regulacji z art.376k.c. w przypadku spełnienia świadczenia przez jednego z solidarnie zobowiązanych dłużników, to treść istniejącego pomiędzy współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści stosunku prawnego nie wynika natomiast nic innego, dłużnik który spełnił świadczenie może żądać zwrotu w częściach równych.

Analiza zawartej w dniu 23 października 2009 roku przez strony umowy, nie zawierającej jakichkolwiek postanowień regulujących kwestię tzw. roszczeń regresowych, prowadzi do wniosku o tym, iż w sprawie poddanej pod rozstrzygnięcie sądu znajdowała właśnie zastosowanie regulacja prawna ze zdania drugiego art.376§1k.c..

Mając na względzie tę okoliczność, iż uiszczona przez pozwanego należność wynosiła 25235, kwota zaś wpłacona przez J. K., jak wynikało to z dołączonych do pozwu dowodów wpłat zamykała się sumą 49621 złotych, tym samym należność inicjatorce postępowania z tytułu regresu wynosiła 12193 złote ($[(25235 + 49621) : 2] - 25235$).

W ocenie sądu wbrew stanowisku prezentowanemu w toku procesu przez pozwanego oraz reprezentującego go pełnomocnika, którzy to wskazywali jakoby przed spłatą zobowiązania strony doszły do porozumienia określającego zakres powinności świadczenia S. M., co w konsekwencji, wskutek zapłaty uzgodnionej kwoty miałyby zwalniać pozwanego z powinności dalszych świadczeń, przeprowadzone postępowanie dowodowe, obejmujące zeznania złożone przez świadków w osobach I. K., Z. K. (1), Z. K. (2), W. M., M. M. (2) jak też przez przeciwników procesowych (k.79-90) doprowadziło sąd do przekonania o tym, że tego rodzaju porozumienie w istocie nie miało miejsca. Zdaniem sądu na miano całkowicie wiarygodnych zasługują zeznania złożone przez pozwaną, która w sposób obszerny, a zarazem bardzo rzeczowy przedstawiła przebieg zdarzeń związanych ze spłatą zobowiązania z umowy kredytu zawartej 23 października 2009 roku, jak też zakres uzgodnień poczynionych w tej kwestii z pozwanym. Z całkowicie wiarygodnej zdaniem sądu, spójnej relacji powódki, korespondującej ponadto z zeznaniami jakie zostały złożone przez I. K. i Z. K. (1) – poręczycieli za dług kredytowy stron, z relacji których wynikało że S. M. trzeba było wręcz przymuszać do tego, by w ogóle uiszczył jakąkolwiek kwotę należności kredytowej - czemu służyć miała wizyta poręczycieli w domu rodzinnym pozwanego w dniu 14 marca 2014 roku, wyprowadzić można wniosek, że fakt wpłaty przez byłego małżonka tego dnia jedynie kwoty 25000 złotych (a zatem tylko części należności) był dla inicjatorce postępowania zaskoczeniem. Co za tym idzie nie sposób przyjąć, by decyzja o takim zakresie partycypacji pozwanego w spłacie kredytu stanowiła wyraz porozumienia, lecz wyłącznie jednostronnej woli S. M..

Zauważyć również należy, że nawet z zeznań złożonych przez rodziców pozwanego W. M. i M. M. (2) wynikało, że przyjazd w dniu 14 marca 2014 roku do ich domu państwa K. był, jak wskazali, zdarzeniem niespodziewanym - zaskoczeniem. W tych okolicznościach za nieodpowiadające prawdzie, a służące jedynie obronie pozwanego przed niekorzystnym dlań rozstrzygnięciem należało uznać oświadczenie złożone przez pełnomocnika S. M. w trakcie rozprawy w dniu 27 maja 2014 roku, w którym to r.pr. U. M. sugerowała jakoby strony były umówione w D. na dokonanie spłaty kredytu, a zamiast powódki przyjechali państwo K., którzy mieliby rzekomo potwierdzać aktualność ustaleń stron.

Również zeznaniom złożonym przez rodziców pozwanego w odniesieniu do tej kwestii należy odmówić wiarygodności, albowiem pozostają w sprzeczności nie tylko z relacją I. K. i Z. K. (1), lecz są również niespójne. Skoro przyjazd K. był zdarzeniem nieoczekiwanym, skoro pozwany w dniu 14 marca 2014 roku przebywał w pracy i trzeba było do niego dzwonić oraz prosić by przybył do domu i dokonał wpłaty, tym samym nie sposób uznać, za prawdziwe wypowiedzi

matki pozwanego, która relacjonując rozmowę z I. K. zeznała, że świadek stwierdził że przyjechał w imieniu powódki, która sama przyjechać nie mogła.

Treść zeznań złożonych przez Z. K. (1), a których opisywał on treść rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z matką S. M. wskazuje z kolei, że to z powodu wcześniejszych spłat przez pozwanego rat kredytu z umowy z 23 października 2009 roku (które to jak wskazano zostały rozliczone w postępowaniu o podział majątku wspólnego) została przez M. podjęta decyzja o wpłacie wyłącznie kwoty 25000 złotych.

Za wnioskiem o tym, iż pomiędzy stronami nie została uzgodniona kwestia różnego poziomu partycypacji byłych małżonków w spłacie kredytu zaciągniętego przez nich w 2009 roku przemawia zdaniem sądu również i ta okoliczność, że przeciwnicy procesowi, co jednolicie wynikało tak z zeznań samych stron jak też i świadków są skłóceni, pozostają ze sobą w skrajnie złych relacjach, przy czym istniejący między nimi konflikt obejmuje nie tylko płaszczyznę osobistą, lecz również majątkową. Jak wynikało to z przeprowadzonego postępowania dowodowego w istocie jedynie groźba windykacji należności, jak też presja wywierana ze strony poręczycieli doprowadziła do tego, że każda ze stron spłat dokonała. W tych okolicznościach wniosek o rzekomym uzgodnieniu zapłaty przez powódkę kwoty większej o ponad 12 tysięcy złotych w stosunku do należności wpłacanej przez pozwanego byłby sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego wskazującego.

Mając wskazane okoliczności na względzie sąd uznał, że wobec braku porozumienia pozwany na podstawie art.376§1 zdanie 2 k.c. winien zapłacić na rzecz J. K. kwotę 12193 złotych i taką też należność zasądził w punkcie I wyroku.

O odsetkach należnych z tytułu opóźnienia sąd orzekł na podstawie art.481k.c.. Mając na względzie tę okoliczność, iż jak wynika to z pisma z k.33 akt sprawy oraz dowodu doręczenia (k.34) pozwanemu doręczono wezwanie do zapłaty kwoty 12735,63 złotych w dniu 24.03.2014 roku, tym samym począwszy od 1 kwietnia 2014 roku pozwany popadł w opóźnienie.

W pozostałym zakresie, to jest w odniesieniu do kwoty 542,63 złotych powództwo zostało oddalone jako nieudowodnione.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art.100 zdanie 1 k.p.c..